

COLLECTION OF SCIENTIFIC PAPERS

ISSUE
№50

2ND INTERNATIONAL SCIENTIFIC
AND PRACTICAL CONFERENCE

**SCIENCE,
TECHNOLOGY
AND INDUSTRY
IN THE DIGITAL AGE**

DECEMBER 17-19, 2025
HAMBURG, GERMANY

INTERNATIONAL SCIENTIFIC UNITY

2nd International Scientific and Practical Conference
**«Science, Technology and Industry in the
Digital Age»**

Collection of Scientific Papers

December 17-19, 2025
Hamburg, Germany

UDC 001(08)

Science, Technology and Industry in the Digital Age: Collection of Scientific Papers with Proceedings of the 2nd International Scientific and Practical Conference. International Scientific Unity. December 17-19, 2025. Hamburg, Germany. 856 p.

ISBN 979-8-89704-975-2 (series)
DOI 10.70286/ISU-17.12.2025

The conference is included in the Academic Research Index ReserchBib International catalog of scientific conferences.

The collection of scientific papers presents the materials of the participants of the 2nd International Scientific and Practical Conference "Science, Technology and Industry in the Digital Age" (December 17-19, 2025. Hamburg, Germany).

The materials of the collection are presented in the author's edition and printed in the original language. The authors of the published materials bear full responsibility for the authenticity of the given facts, proper names, geographical names, quotations, economic and statistical data, industry terminology, and other information.

The materials of the conference are publicly available under the terms of the CC BY-NC 4.0 International license.

ISBN 979-8-89704-975-2

© Participants of the conference, 2025
© Collection of Scientific Papers "International Scientific Unity", 2025
Official site: <https://isu-conference.com/>

Москаленко А.Ю. ВИКОРИСТАННЯ ІГРОВИХ ТА ЗМАГАЛЬНИХ ВПРАВ У РОЗВИТКУ ШВИДКОСТІ.....	728
Рацюк О.С., Погасій Л.І. КАРДІО-ТРЕНУВАННЯ ЯК ЗАСІБ ЗМІЦНЕННЯ ФІЗИЧНОГО ТА ПСИХІЧНОГО ЗДОРОВ'Я.....	730
SECTION: PHYSICS AND ASTRONOMY	
Мартинюк В.В., Гевко Б.В. ВИКОРИСТАННЯ ГРАФЕНУ ТА 2D-МАТЕРІАЛІВ У НАНОЕЛЕКТРОНІЦІ.....	733
SECTION: POLITICS AND SOCIOLOGY	
Нечипоренко І.П., Фещенко Р.Д. ЗАЛЕЖНІСТЬ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА ВІД ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ЇЇ НАСЛІДКИ.....	737
Галушка Б., Соколова Н.Д. ТОТАЛІТАРИЗМ ЯК ІДЕОЛОГІЯ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ.....	738
Вішталюк В.В. СУЧАСНІ УПРАВЛІНСЬКІ ПІДХОДИ У СФЕРІ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ.....	743
SECTION: PSYCHOLOGY	
Shui N., Bazarova O. GENDER STEREOTYPES THROUGH THE EYES OF YOUNG PEOPLE: CURRENT TRENDS IN UKRAINE.....	747
Шетоха А., Фомич М.В. АНАЛІЗ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВОДОЛАЗІВ САПЕРІВ ДСНС В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ.....	749
Єгорченкова Т., Фомич М.В. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПРОБЛЕМИ УРГЕНТНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ У ПОЖЕЖНИХ-РЯТУВАЛЬНИКІВ ДСНС.....	751
Shui N., Niiaka A. THE POTENTIAL OF TRAINING TECHNOLOGIES IN CREATING A PSYCHOLOGICAL SAFETY ENVIRONMENT IN THE BUSINESS COMMUNITY.....	754

Список використаних джерел

1. Reuters. Britons watch YouTube for 51 minutes a day, regulator Ofcom says [Електронний ресурс] / Reuters // Reuters Technology News. – 2025. – Режим доступу: <https://www.reuters.com/business/media-telecom/britons-watch-youtube-51-minutes-day-regulator-ofcom-says-2025-12-10/> (дата звернення: 12.12.2025).
2. Booth R. UK MPs face rise in phishing attacks on messaging apps [Електронний ресурс] / R. Booth // The Guardian. – 2025. – Режим доступу: <https://www.theguardian.com/uk-news/2025/dec/11/uk-mps-facing-rising-number-of-phishing-attacks> (дата звернення: 12.12.2025).
3. House of Commons Education Committee. Impacts of screen time on education and wellbeing: Government Response to the Committee’s Fourth Report of Session 2023–24 (HC 915) [Електронний ресурс] / House of Commons Education Committee // UK Parliament Publications. – 2025. – Режим доступу: <https://publications.parliament.uk/pa/cm5901/cmselect/cmeduc/915/report.html> (дата звернення: 12.12.2025).

ТОТАЛІТАРИЗМ ЯК ІДЕОЛОГІЯ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ

Галушка Борис
здобувач вищої освіти
Соколова Наталія Дмитрівна
к.і.н., доцент
Національний університет фізичного
виховання і спорту України, Україна

Поняття «тоталітаризм» в переважній більшості асоціюється із політичним ладом держав ХХ ст. Однак, можна навести історичні приклади суспільств, для яких притаманні риси тоталітаризму, а саме: Російська імперія, Римська імперія в період правління Діоклетіана, Женева за часів Жана Кальвіна.

Тоталітаризм і його невід’ємна складова – ідеологія – можуть розглядатися як системи влади, характерні для держав ХХ століття. У цих державах амбіції в модернізації та могутності йшли у парі з розчаруванням у демократії, її кризою або браком. У такому випадку тоталітаризм вважають крайньою та специфічною формою авторитарної влади і сучасним відповідником тиранії та деспотизму, за якого влада прагне встановити якомога більший контроль над суспільством.

Тоталітаризм – це явище, що почало проявлятися у ХХ столітті, завдяки ліквідації обмежень щодо примітивних можливостей комунікації, транспорту або озброєння. У ХХ столітті швидка та успішна комунікація почала допомагати владі контролювати суспільну думку громадян. Тоталітарні держави ХХ століття

намагалися не тільки змінювати суспільство, але також хотіли контролювати всі аспекти життя і діяльності людей. Тоталітаризм можна назвати явищем, «єдиним у своєму роді». Варто наголосити, що прояви тоталітаризму почали з'являтися після закінчення Першої світової війни, а причинами, що сприяли його популяризації став активний розвиток новітніх технологій

Перша половина ХХ століття була важкою для Європи. Такі держави, як Німеччина та Італія, зруйновані після війни, потрапили у соціальну й економічну кризу. Ця ситуація сприяла розвитку нової радикальної політичної моделі, відомої як тоталітаризм.

Назва цієї системи походить від італійського слова «totalitario» (цілковитий), яке вживали пропаганда і творець фашизму Беніто Муссоліні. Влада в тоталітарній державі необмежено розширює коло своїх компетенцій і прагне отримати повний контроль над суспільством. Вона пильнує за дотриманням ідеології усіма членами суспільства.

Метою тоталітарного режиму є створення відданої державі та ідеї «нової людини» через страх, пропаганду та організації, звідки отримували інформацію. Людина ставала власністю держави, вона позбувалася можливості думати і робити вільний вибір.

Тоталітарний устрій має характерні риси:

- Авторитарна влада: Держава, керована однією або кількома особами, які правлять авторитарно та безкомпромісно. Ця влада знищує опозицію і застосовує репресії до своїх політичних ворогів.

- Тоталітарна ідеологія: Зазвичай вона ґрунтується на єдиній ідеї, яка вважається єдино правильною та істинною. Ця ідеологія широко розповсюджується серед громадян, а до людей, які її не поділяють, застосовуються репресії.

- Контроль над суспільством: Застосовуються різноманітні механізми контролю суспільства — як-от поліція, спеціальні служби, пропаганда та індоктринація, щоб утримати владу та усунути політичних супротивників.

- Контроль над медіа: Обмежується свобода слова, а населення має доступ до урізаної інформації, нав'язаної пропагандою.

- Брак прав людини: У громадян забирали права, і вони зазнавали репресій.

- Культ влади: Найважливіша людина в державі, правитель, обожнюється і вважається важливішим за Бога.

- Спотворення правди: У тоталітарній державі неможливо відрізнити правду від вигадки. Усе це відбувалося через потужну пропаганду.

- Зрівняння суспільства: Людей позбавляли їхньої індивідуальності.

Ідеї тоталітаризму найкраще реалізовані в таких режимах, як фашизм (зародився в Італії під проводом Беніто Муссоліні), нацизм (крайній різновид фашизму, встановлений у Німеччині Адольфом Гітлером), а також комунізм (система, що ґрунтувалася на ідеології марксизму).

Фашизм — це політичний рух та ідеологія, що розвинулася в Європі після Першої світової війни. Він запровадив систему влади, засновану на диктатурі та

однопартійності, суттєво обмежив громадянські свободи і повністю підпорядкував суспільство державі.

Після завершення війни, у 1919 році, в Італії виникли «Союзи боротьби» (Fasci di Combattimento), очолювані Беніто Муссоліні. До цих союзів увійшли колишні військові, молодь та студенти, невдоволені тодішньою владою. Це парамілітарна організація, побудована за армійським зразком.

Завдяки Муссоліні у 1921 році створено Національна фашистську партію, від якої він і його прихильники потрапили до парламенту. Муссоліні поступово перебирав на себе всю повноту влади в Італії, реалізуючи концепцію фашистської держави. У 1923 році він отримав посаду прем'єр-міністра, а згодом прийняв титул лідера (дуче). У 1924 році було змінено виборче законодавство на користь фашистів. Після цього розпочалося систематичне знищення опозиції. У 1926 році дозволено існування лише однієї легальної політичної сили — Національної фашистської партії. Відразу запроваджено жорстку цензуру та закрито всі незалежні видання.

Єдина дозволена партія формувала Велику фашистську раду, яка фактично перебрала на себе функції парламенту. Влада скасувала свободу слова, преси та зібрань, обмежила недоторканність особи та майна. Приватна власність зберігалася, але перебувала під пильним державним контролем.

Режим робив значний акцент на розвитку армії та впроваджував культ держави, апелюючи до слави стародавньої Римської імперії. Для встановлення повного контролю над суспільством були розширені повноваження поліції та апарату безпеки.

Однак, попри терор, фашизм не міг досягти довгострокової стабілізації лише силовими методами. Італія мала внутрішні проблеми: обмеженість ресурсів та нездатність гарантувати безпеку держави. Щоб зміцнити фашистський режим в Італії, Муссоліні сприяв розвитку фашизму в Німеччині, шукаючи надійного союзника в Європі.

Зовнішня політика фашизму мала експансіоністський, імперіалістичний та вкрай традиціоналістський характер. У перші роки правління фашистський режим діяв обережно, де риторика мала більше значення, ніж реальні дії.

Нові перспективи для Муссоліні відкрилися, коли до влади в Німеччині прийшов Адольф Гітлер. До цього часу всі його виступи проти західних держав носили переважно демагогічний характер. Прихід Гітлера до влади дозволив Муссоліні отримати ідеального партнера у спільній боротьбі проти комунізму та капіталізму.

Німеччина була вкрай невдоволена результатами війни та умовами Версальського договору. Післявоєнний період у Німеччині супроводжувався глибокою економічною кризою, постійним зростанням інфляції та безробіттям. Мільйони колишніх військових не могли знайти роботи.

У цій важкій ситуації Адольф Гітлер і його партія (НСДАП) звинуватили євреїв у спричиненні кризи. Так народилася ідеологія нацизму, головною метою якої було скасування Версальських угод. Активно пропагувалася ненависть до комуністів і соціалістів, яких вважали винними у програві війни (саме

соціалістичний уряд підписав акт про капітуляцію Німеччини). Також, зростала ненависть до євреїв. Гітлер вважав німців «расою панів», покликаною панувати світом. Він був переконаний, що Німеччині потрібен «життєвий простір» для вільного розвитку, і планував завоювання земель, зокрема території СРСР.

Німеччина перетворилася на тоталітарну державу, в якій влада керувала всіма аспектами життя суспільства, підпорядковуючи їх панівній ідеології. Були створені різноманітні організації, що дозволяли контролювати всі соціальні групи та кожну людину зокрема. Розвинулася потужна система пропаганди, яку очолив Йозеф Геббельс.

Гітлер повністю підпорядкував суспільство засадам нацистської ідеології. Кожен громадянин, будучи членом якоїсь із численних державних організацій, перебував під постійним контролем держави. Особливу увагу приділяли вихованню дітей та молоді. Молодь готували до майбутньої військової служби, забезпечуючи їхню гарну фізичну підготовку.

Німеччина перетворилася на поліцейську державу. Поліція могла інтернувати «ворога держави» без жодного судового ордеру. У структурі СС (SS) також діяла поліція безпеки (СД), яка контролювала навіть членів НСДАП. СС були підпорядковані трудові та концентраційні табори, де утримувалися не лише вороги нацизму, комуністи та члени СДПН. Нагляд за цими таборами здійснювали члени СС. До таборів відправляли без жодного вироку суду. Дехто очікував там на вирок, але в цих таборах перебувало до мільйона німців, і там були виконані тисячі смертних вироків.

У нацистській Німеччині розпочинаються вбивства фізично та психічно хворих людей. 1 вересня 1939 року, в день агресії Німеччини проти Польщі, було вбито понад 50 тисяч психічно хворих осіб.

Комунізм – це політична та економічна ідеологія, метою якої є побудова безкласового суспільства. Комунізм прагне ліквідувати приватну власність на користь спільної. На жаль, більшість комуністичних систем завершилися встановленням тоталітарної влади, де ворогів режиму репресували та переслідували.

Хоча теорія комунізму проголошує рівність усіх людей, історичний досвід показує, що в країнах, де цю ідеологію було впроваджено, порушувалися права людини та обмежувалася свобода. Влада запроваджувала суворі регламенти в соціальній та економічній сферах, що додатково свідчить про труднощі з реалізацією ідеалістичних комуністичних задумів.

Комунізм ставив за мету створити суспільство без класів та експлуатації з боку роботодавців. Центральним пунктом ідеології є ліквідація індивідуальної власності та об'єднання ресурсів для спільного розвитку. Це мало б забезпечити справедливе суспільство та рівність між громадянами. Істотним принципом комунізму є гасло «від кожного згідно з його здібностями, кожному згідно з потребами», що створює умови для всебічного розвитку громадянина, але також обмежує соціальну нерівність.

Ця ідеологія прагне створення суспільства, в якому не буде потреби в існуванні центральної влади, а всі дії ґрунтуватимуться на спільній праці задля

загального блага. Це мало на меті полегшити розподіл багатств і забезпечити однаковий рівень життя.

На жаль, на практиці багато систем, які намагалися впровадити ці засади (як-от СРСР), зіткнулися з численними проблемами. Дуже часто це призводило до порушень прав людини та обмеження свобод. Влада в комуністичних державах вдавалася до репресій, що суперечило самій ідеології мирного суспільства. Репресії за комуністичного режиму характеризувалися жорстокими методами, спрямованими на знищення опозиції. У державах, які обрали комуністичний шлях, свобода слова була різко обмежена, а цензура стала всеосяжною. Людей, яких вважали загрозою для системи, часто переслідували.

Масові арешти стали повсякденним явищем, і багато громадян потрапляли до виправно-трудових таборів. Це приклади жорстокої діяльності комуністичних органів безпеки, які прагнули знищити будь-які потенційні загрози режиму. Терор був спрямований не лише проти ворожих партій, а й проти нелояльних громадян. Політичні організації та опозиція знищувалися, будь-які альтернативні ідеї придушувалися тоталітарним режимом. Повсякденне життя громадян було сповнене страху та невпевненості.

Впровадження комунізму в СРСР мало величезні наслідки для життя суспільства, економіки та політичної системи держави. Ключовим елементом цих змін стала націоналізація промисловості, яка відкрила шлях до централізованого планування господарства. Сільське господарство колективізоване, що ліквідувало безліч малих приватних господарств; вони перетворювалися на великі колективні виробництва, але часто це призводило до неефективності та голоду. Політичні чистки під час правління Сталіна призвели до фізичного знищення тисяч людей. Неспроможність вирішити проблеми соціально-економічного характеру призвели до розпаду СРСР в 1991 р.

Отже, кінець ХХ століття залишив людству важку спадщину у вигляді гіркого досвіду тоталітаризму. Системи, що виникли під різними ідеологічними прапорами — комунізму, фашизму та нацизму — об'єднала спільна руйнівна риса: абсолютне підпорядкування особистості державі та одній панівній ідеології.

Тоталітаризм ХХ століття став найяскравішим доказом того, наскільки небезпечними можуть бути ідеї, доведені до абсолюту. Спроби побудувати «ідеальне» суспільство чи «расу панів» обернулися масовими репресіями, терором, ліквідацією базових свобод, Голодомором, Голокостом та мільйонами жертв світових воєн і таборів.

Цей історичний урок доводить, що будь-яка влада, яка відкидає плюралізм думок, придушує критику та прагне всеосяжного контролю над життям громадян, несе загрозу самому існуванню цивілізованого суспільства. Висновок із трагедій ХХ століття однозначний: фундаментальні цінності — свобода, права людини та верховенство права — є безальтернативною основою для стабільного та гуманного розвитку людства.

Список використаних джерел

1. Arendt H. Korzenie totalitaryzmu, Warszawa 1993.
Czapiewski E., Tyszkiewicz J. Historia powszechna. Wiek XX, Warszawa 2012.
2. Figes O. Szepty. Życie codzienne w stalinowskiej Rosji, tłum. W. Jeżewski, Warszawa 2007.
3. Król E.C. Propaganda i indoktrynacja narodowego socjalizmu w Niemczech w latach 1919-1945. Studium organizacji, treści, metod i technik masowego oddziaływania, Warszawa 1999.
4. Popper K. Społeczeństwo otwarte i jego wrogowie, Warszawa 1993.
Scruton R., Źródło totalitaryzmu, [w:] Totalitaryzm a zachodnia tradycja, M. Kuniński (red.), Kraków 2006.
5. Snyder T. Skrwawione ziemi. Europa między Hitlerem a Stalinem, Warszawa 2011,
6. Tyszkiewicz J., Czapiewski E. Historia powszechna. Wiek XX, PWN, Warszawa 2010.

СУЧАСНІ УПРАВЛІНСЬКІ ПІДХОДИ У СФЕРІ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Вішталюк Валерія Володимирівна

аспірант/здобувач наукового ступеня доктора філософії
з галузі знань Охорона здоров'я та соціальне забезпечення
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка, Україна

Управління – це цілеспрямований вплив суб'єкта управління на об'єкт управління, між якими існує певний зв'язок [1].

У сфері надання соціальних послуг управління має складний і багатовимірний характер, оскільки поєднує організаційні, соціальні, правові, економічні та етичні компоненти, спрямовані на забезпечення підтримки осіб і груп, які перебувають у складних життєвих обставинах. Особливість управління соціальними послугами полягає в тому, що його результативність вимірюється не лише кількісними показниками, а й якісними змінами у житті отримувачів послуг, рівнем їхньої соціальної інтеграції, самостійності та задоволеності наданою допомогою.

Сучасні соціально-економічні трансформації, реформування системи соціального захисту населення, децентралізація управлінських повноважень і розширення кола суб'єктів, які надають соціальні послуги, суттєво змінюють підходи до управління соціальною сферою. У цих умовах зростає значення стратегічного мислення, прогнозування соціальних ризиків, гнучкості управлінських рішень та здатності керівників адаптувати діяльність організацій до змін зовнішнього середовища. Традиційні адміністративно-бюрократичні моделі управління, орієнтовані переважно на контроль і регламентацію, дедалі частіше виявляються недостатньо ефективними для реагування на динамічні